

ההסתדרות

שחזר יעקב אלישיב לביתו, ערב אחד, ל באדם בעל הפה מזורה שהמתין ליד דירתו, בשיכון עמידר שבירושלים. ספר יעקב, בעל תלת-אפונות: "המבקר, אה לי כי צא עיראק, ויא סימאט, שה א רוצה לקנות דירה בסביבה ובקיש י לסייר בוירת. נענית לבקשתו ו יתי לו את הכל. הוא הסת בב בכל הח דק כל דלת וכל חלון, שאל למחירו כל רהיט, מ שש בידו את החילונות לו הוא סוחר-בדים. הוא לא התעצל ונכנס אפילו לדורי רות. הוא בדק שם את הכל. גם אינ לטר לא היה עושה זאת טיב יתרי. ה, שמבינה בבני אדם, אמרה לי לשים על האיש. היא טענה שהיא לא בא נ לקנות דירה אלא בכונות לא טובות." לעית ברשום. לאחר שסיים את רת, אמר האיש תודה ונסתלק מן המ

טריפטיזואית קופה בעונה "אני להם, לא הם לוי"

ם. רק כעבור זמן-מה עתה היה יעקב בין לקטר את רצונו של המבקר לער דו על גובה מיסיו ההסתדרותיים. יעקב, אשר לאחר 25 שנות עבודה בארץ נטרף להסתדרות העובדים הכללית, הינו ב לחמישה בנים ועלו לשאת בעול נסת משפחתו בעזרת משכורת חודשית ל 170 לירות. בריאותו התערערה זמן, פקודת הרפא אסור לו לעבוד יותר מ יות מספר ליום. כאשר פנה יעקב לפני ששה חדשים ללש ת המס של ההסתדרות, רשם הפקדי ב יות את משכורתו 270 לירות במקום 17 לירות לחודש. רק כעבור זמן-מה דע ליעקב אלישיב כי 15 הלירות שהוא שלם מדי ח דש במסייחור עליוס בהרבה ה התשלום המקובל במקרים כאלה, הוא ה ללשכת המס, עירע, ומשלא קיבל שבה — עירעו שנית. השבע — כאשר קיבל סוף-סוף תשובה על רעורו החוזר ונשנה, היה זה בנוסח בלתי ק בל: "תביב, כבר בדקנו את רכושך ק גבה משכרתך. רע רד נדחה" אמר קיד המס. ליעקב הנדהם לא נותרה ברי ה אלא לשוב כלעימת שבא. לחושבי המדינה, שנתברכו בשנים האחר ונות בשורה אריכה של שנים — ש.א. ו.ב. וכי — נודע עתה בדרך זו שלרשי ה נתחסף כעת שוין נוסף — שה, שרות ההסתדרות, הבולש אחרי הכנסות חבריה.

אמני הבידור הקל של תל-אביב. אותה שעה הסתובבה ללה, היא אליזבט קנופסקה, החשפנית הראשונה של ישראל, רוטנת ו יועצת על מפיצי-השמיעות. הם זרקו אותי? אני זרקתי אתם!" הכריזה הבלונ דינת הצעירה.

לפני חדשים מספר החליטה ללה נוסית את מזלה בירושלים. היא הפיעה בגיל באר, בתצוגת סטריפטיו, הפסיקה כעבור זמן קצר וניסתה כוחה בדיקודים מודרניים כאשר פג תוקפו של החוזה שלה, קראה לה אמה לרדת אליה, לבאר-שבע. האם החליטה לפתוח באר משלה.

משך למעלה מחודשים ניגנו התקליטים במלון רוז, הבאר אותו ניהלו אליזבט ואמה בבירת הנגב. עד ליום בו קמה ללה והכריזה כי נמאס לה: היא היתה מוכנה לסבול את החום, לשלם את דמי-השכירות הגבוהים ולשרת את תושבי באר-שבע, אבל ללה לא יכלה להסתגל לרעיון שחיי הלילה מסתיימים בדרום, בשעה שתיים תל-אביב רגילה לחיות. נאנת החשפנית, "אז קמתי ואמרתי להם שלם. אני להם לא דם ל. כי הם פשוט עו לא שחים שיהיו להם בארים ודברים כאלה."

פנשים

גוביה בילה

השעה היתה 11.300. הלילה היה מחונק ולח. עליוה עולש, בעלת הכיכר ליופי שברחוב דב הו בתל-אביב, חיטטה באר נקה הגדול במטרה למצוא את המפתח ה קטן, כשכל מחשבותיה מרוכזות סביב ה מקלחת הקרה המחכה לה. המפתח נמצא אחרי שרה של קללות בלתי-אקדמיות על איפנה המחייבת ארנקים רחבי-מיני. המפי תח הכנס למנעול, הדלת לא נפתחה.

שורה נוספת של קללות על דלתות ועל מנעולים, על מסגרים ועל מפתחות, לא שיפרה את המצב. כאן, הרהרה עליוה, המקום לבדוק עד היכן ידידים הם ידידים — בשעות לילה מאחרות.

היא ניגשה לטלפון הסמוך התקשרה עם חברתה אשר העירה את בעלה, הגבר, ש הת ורר לאחר שורה של מצעים מצד אשתו, ירד, התלבש ופנה לחלץ את עליוה מצרתה, כשהוא ממלמל משהו לא ברור ולא מתמאי ביותר אדות שים וכישרונן ה מועט בעניינים טכניים. הוא תקע את המפי תח במנעול, בתנועה דראמאטית, בכיו גברי עמק. הדלת לא נפתחה.

עליוה עולש הפנתה את מצילה למרפסת. הוא טיפס קפץ לתוכה והשתומם בקול רם על שבעלת-הבית מסיגלת לעזב את דירתה ולהשאיר את התריסים פתוחים. עליוה נשבעה שלא עשתה כן, אך הידיד התעלם מדרכיה בכיו ארלימפי. למען ה נימוס שתק ולא הגיב על טענותיה.

הפורצים זדנו את הכל. אולם שעה שהדליק את האור בחדר, נוכח ב שורה של ארנקים הפזורים על המיטה ועל הכסאות, לא התאפק: "תגידי, את לא יכולה לסגור את הארונות כשאת יוצאת מן הבית" חקר.

תגובתה של עליוה היתה דראמאטית. היא קפצה לעבר הארון, בדקה אם החליפה החדשה, נאחזה בעליה, עדיין נמצאת בו. החליפה נמצאה. לעומת זאת, נעלמו מן החדר שתי נעלות, שרשרת-זהב ותריסר תקליטים ארוכי-נגן.

עליוה פרצה בצחוק פרוע שהדאיג את הידיד. "מה הם חושבים, הטיפשים, שיש לי תכשיטים כמו לטופיה לורן?" קראה. הוא משך בכתפיו, הלך אחריה לחדרים הסמוכים, בהם שוכן מכון-היופי של עלי זה. שם התברר שהפורצים נעדרים חוש אסתטי: דבר לא נעדר, הקרמים, תכשיירי היופי ויתר האביזרים לא נגעו, היו כולם במימיהם הקבוע.

המשטרה, שהוזעקה על ידי בעלת המכון ליופי, לא היתה צריכה להרחיק-לכת: שוט רים חקרו כבר מיקרה פריצה שאירע ב דירה סמיכה. שם לא הסתפקו הפריצים בשלל של אלף לירות אלא זללו את כל האוכל שבמטבח. כאשר עליוה שמעה על כך, רצה לעבר מטבתה, נוכחה שהחייסקי שלה, לפחית, לא נוגב.

"מה שמרגיז אותי בכל העניין" אומדת עליוה עולש, "הוא שלגנבים היתה החוצפה לגלות טעם טוב. הם לא יכלו לקחת את סיכות-החיצוי שקיבלתי מכל מיני שוחרות טובות וישאני מתה לפטר מהן והם היו חייבים לשמוע מוסיקה! מה יש, ריקה זראי כבר לא מספיק טובה בשבילם, חזקא את איב מונטאן הם צריכים?"

מאפשרת לנוסעים לחזות במראה החבוי מעיני הנוסעים בכביש אליזב: חראבה נבטית, שנחצבה בתוך הסלע, ואשר בה היו תושבי הנגב מלפני 1500 שנה אוגרים את מיהגשמים, באמצעות רשת-העלות ענפה שקובילה את המים למקום.

חניה ברור

דרך למדתי להבחין בין תיירים לבין ישראליים, שהיו כמעט מחצית הנוסעים. היו כאלה שהם גם ישראלים וגם תיירים. כל מר בני הארץ שהשתקעו במקומות אחרים ובאו לביקר. התיאור אחת, לנשל, לבושה כמו עמד האפנה של לייף מאגדאין: מכנסים וחלצה צבעוניים, כובעי שמשיה שלא ראיתי דוגמת מימי הייתי

ני עוד זוכר את הימים בהם יכולנו להגיע לאילת בזמן הקצר של עשרים נוסעים עד לתל-אביב, ומשם נמשיכים לצעוד ברגל. אפשרות מהירה יותר היתה לשכור גמל משבט אבור-ביני, ולהגיע תוך 10-11 יום לאילת. אבל בינתיים עבר זמן רב, ושמעתי שיש כבר כביש חדש לאילת, שבנו בה בתים חדשים, ובכלל,

הי דרומה

נשבע שזאת הפעם הראשונה שהיא חוצה את האוקיאנוס האטלנטי, או לכל הפחות את הים התיכון. אבל היא דיברה עברית רהוטה, כזאת ששומעים בירושלים. עד שהגענו לבאר-שבע כבר ידעתי שהיא אמנם ילידת ירושלים, התחנתה פה ונסעה עם בעלה לחצוצאלה. עכשיו חזר הווג לי ביקור אצל המשפחה ולקחו את האמא, ה אחות והדודה לטיול הזה. כך, את כובעי

שהמקום קצת השתנה. החלטתי שבעצם כבר הגיע הזמן לראות את כל זה.

בולדתי, כמובן, לקנות כרטיס לאוטו-ב.ס, לארוז פרודוקטים בילקוט, לדאוג למקום לינה באילת ולהזמין מקום במטוס. אבל החלטתי שאם כבר, אז כבר — שי מישוהו אחר ידאג לכל הסידורים האלה. אני רוצה לראות את אילת בנוחיות. וכך הגעתי למשרד המושך של מחלקת הטיולים של אגודת, הנמצא ברחוב בני-יהודה פינת מגדלה בתל-אביב. כן, ענה הפקיד, הם יד-אגו לכל: נסיעה, טיסה, אוכל, מלון, הס ברה בדרך, טיול בים סוף, הכל, אבל הכל! חופש ליימים, לא היתה בעיה לסדר. ובשמונה בבוקר התייצבתי עם מוזחתי לנו משרד הנסיעות. האוטובוס שהמתין לנו נבנה כמיוחד לתיור: מושבים מרופדים ר נחים כמו של אירון, חלונות רחבים מי סביב, מקרר עם מים ומיץ קרים. אבל לא אלה העיקר. העיקר הם האנשים המטפלים בך, מהרגע שתתיישב בהרחבה במושבך. רק יצאנו מתל-אביב, נטל המדריך את המיקרופון והציג את עצמו: זאת הנהג. שם המדריך זאב גורדון, והוא כבר ארבע שנים מורה-דרך באגד.

הנהדר של הנגב מדגדג את הנוסעים ללחץ על הזק-מצלמותיהם. תייר זה מצלם מתוך האוטובוס, בשעת הנסיעה.

הנוף